

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 27 grudnia 2023 r.

DIH-3.707.125.2023.AB

DECYZJA DIH-3.126.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 z późn. zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji nr 91/2023 Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 28 września 2023 r. (sygnatura: NRU.8361.414.2023), na mocy której przedsiębiorcy „STOKROTKA” spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Lublinie (zwanemu dalej: „*stroną*”, „*stroną postępowania*”, „*spółką*” bądź „*przedsiębiorcą*”), wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, art. 57 pkt 4 oraz art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1658 z późn. zm.), z tytułu niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 42 ww. ustawy gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi – **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 13, 14 oraz 17 lipca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „*Opolskim WIIH*” albo „*organem pierwszej instancji*”), na podstawie upoważnienia z dnia 12 lipca 2023 r. (nr NRU.414.2023), przeprowadzili czynności kontrolne w sklepie należącym do ww. przedsiębiorcy.

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221 z późn. zm.) (zwaney dalej: „*Prawem przedsiębiorców*”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 15 czerwca 2023 r. (sygnatura: NRU.8361.414.2023), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli, jako „Kontrola przestrzegania przepisów ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1658 z późn. zm.), (zwaney dalej „*ustawą o gospodarce opakowaniami*” bądź „*ustawą o opakowaniach*”). Ww. zawiadomienie doręczono stronie w dniu 19 czerwca 2023 r.

W toku kontroli ustalono m. in., że przedsiębiorca prowadził jednostkę handlu detalicznego i sprzedawał produkty w opakowaniach, a w kontrolowanej placówce brak było uwidocznionej informacji w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych;
- 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi;
- 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach,

- co najmniej przez wywieszenie informacji w miejscu sprzedaży.

Brak powyższych informacji w placówce kontrolowanego przedsiębiorcy stanowi naruszenie dyspozycji określonej w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami.

Szczegółowy przebieg i ustalenia kontroli zostały udokumentowane w Protokole kontroli (nr akt kontroli: NRU.8361.414.2023), podpisanym przez osobę reprezentującą kontrolowany podmiot na podstawie udzielonego pełnomocnictwa. Do niniejszego Protokołu kontrolowany podmiot nie zgłosił uwag.

Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, ww. przedsiębiorca w toku kontroli podjął działania w celu usunięcia nieprawidłowości wywieszając wymaganą informację o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w miejscu sprzedaży.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, Opolski WIIH pismem z dnia 30 sierpnia 2023 r. zawiadomił ww. przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej określonej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy o gospodarce opakowaniami, wobec stwierdzenia naruszenia przepisu art. 42 ww. ustawy tj. naruszenia obowiązku przekazywania użytkownikom informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych. Jednocześnie, w piśmie tym, stosownie do wymogów art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), strona została pouczona o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w sprawie. Niniejsze pismo doręczono przedsiębiorcy w dniu 4 września 2023 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Opolski WIIH decyzją nr 91/2023 z dnia 28 września 2023 r. (znak: NRU.8361.414.2023), nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, art. 57 ust. 4 oraz art. 58 ust. 2 ustawy o opakowaniach oraz na podstawie art. 104 § 1 Kpa - z tytułu naruszenia przepisu art. 42 ww. ustawy, ponieważ w kontrolowanej placówce, należącej do ww. przedsiębiorcy, stwierdzono brak uwidocznionej informacji w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych;
- 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi;
- 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach.

Ww. decyzję doręczono stronie w dniu 2 października 2023 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał, za pośrednictwem Opolskiego WIIH, odwołanie z 16 października 2023 r. od ww. decyzji. W piśmie tym (nadanym w placówce operatora pocztowego Poczty Polskiej w dniu 16 października 2023 r.; data wpływu do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu: 18 października 2023 r.) strona wniosła o uchylenie decyzji w całości i odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej ewentualnie o uchylenie decyzji organu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez tenże organ. Jednocześnie zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez odmowę jego zastosowania w sytuacji, gdy waga naruszenia prawa w niniejszej sprawie była znikoma.

Pismem z dnia 7 listopada 2023 r. Prezes UOKiK zawiadomił ww. przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z wniesionym odwołaniem oraz poinformował, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na mocy art. 10 § 1 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Zgodnie z art. 54 ustawy o gospodarce opakowaniami, do zadań Inspekcji Handlowej należy nadzór nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców przepisów art. 40a, 41 oraz art. 42 ww. ustawy. Artykuł 42, zgodnie z brzmieniem obowiązującym w toku postępowania kontrolnego oraz na dzień wydania decyzji, dotyczy obowiązku uwidaczniania informacji o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, przez podmiot prowadzący jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego, który sprzedaje produkty w opakowaniach, w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych;
- 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi;
- 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach produktów

- **co najmniej przez ich wywieszenie** w miejscu sprzedaży.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy o gospodarce opakowaniami, kto naruszył ww. obowiązek podlega administracyjnej karze pieniężnej, której wysokość - stosownie do art. 57 pkt 4 ww. ustawy - wynosi od 500 zł do 20 000 zł.

Ustawa o gospodarce opakowaniami nie wskazuje przesłanek do ustalenia wysokości kary pieniężnej, w związku z czym zastosowanie znajdują tu przepisy art. 189d zawarte w dziale IVA Kpa dotyczącym administracyjnych kar pieniężnych, wskazujące przesłanki do ustalenia wysokości kary.

Kontrola Inspekcji Handlowej przeprowadzona w sklepie, należącym do przedsiębiorcy, dała podstawę do stwierdzenia, że ww. przedsiębiorca nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, co z kolei skutkowało wymierzeniem administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, art. 57 pkt 4 oraz art. 58 ust. 2 ww. ustawy.

Strona postępowania w złożonym odwołaniu wniosła o uchylenie decyzji w całości i odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, ewentualnie o uchylenie decyzji organu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez tenże organ. Równocześnie zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez odmowę jego zastosowania w sytuacji, gdy waga naruszenia prawa w niniejszej sprawie była znikoma. W ocenie skarżącej spółki organ w przedmiotowej sprawie błędnie uznał, że okoliczności niniejszej sprawy nie dają przesłanek do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej w trybie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Strona stwierdziła, że jak wskazuje doktryna przy ocenie wagi naruszenia prawa należy kierować się tym, czy konkretne naruszenie prawa wywołało (lub mogło wywołać) skutki faktyczne lub prawne w obszarze konkretnych dóbr prawnie chronionych, tj. dóbr chronionych przez naruszoną normę sankcjonowaną i wskazała, że jeżeli konkretne naruszenie prawa:

- wywołało (lub mogło wywołać) poważne negatywne skutki w obszarze dóbr prawnie chronionych – to przyjęć należy, że waga naruszenia jest znaczna;
- wywołało (lub mogło wywołać) sporadyczne negatywne skutki w obszarze dóbr prawnie chronionych – to przyjęć należy, że waga naruszenia nie jest znaczna;

- wywołało jednostkowe i nieznaczne negatywne skutki w obszarze dóbr prawnie chronionych lub skutków tych w ogóle nie wywołało i wywołać nie mogło - to przyjąć należy że waga naruszenia prawa jest znikoma.

Następnie strona zaznaczyła, że obecnie konsumenci posiadają szeroką wiedzę na temat konieczności ochrony środowiska, a co z tym związane posiadają wysoką świadomość w zakresie właściwej segregacji odpadów. Ponadto, strona podniosła, że na przeważającej liczbie produktów w opakowaniach producenci umieszczają specjalne oznaczenia z krótką informacją wskazującą do którego pojemnika na odpady należy wrzucić dane opakowanie. W przekonaniu spółki okoliczności powyższe wskazują, że nawet gdy przedsiębiorca prowadzący placówkę handlową przypadkowo nie umieści w miejscu sprzedaży informacji wynikającej z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, prawdopodobieństwo że brak tej informacji w jakikolwiek sposób może się przyczynić do nieprawidłowego postępowania z opakowaniami i odpadami opakowaniowymi przez konsumentów jest znikome. Zdaniem strony uprawnione jest stanowisko, że brak wypełnienia obowiązku wynikającego z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami stanowiło naruszenie prawa, którego waga była znikoma, tym bardziej że już w momencie przeprowadzania kontroli spółka podjęła działania, które wyeliminowały nieprawidłowość.

Ponadto, strona stwierdziła, że na moment wydania przedmiotowej decyzji nie istniało naruszenie obowiązku wynikającego z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Przeprowadzona kontrola miała miejsce w miesiącu lipcu 2023 r. i jak wynika z treści decyzji już w toku kontroli stosowna informacja została umieszczona w miejscu sprzedaży, natomiast decyzja została wydana w miesiącu wrześniu (28.09.), tj. w dacie kiedy brak było naruszenia prawa w tym zakresie.

Na zakończenie strona podsumowała, że w przedmiotowej sprawie zaistniały przesłanki do odstąpienia przez organ od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, albowiem waga naruszenia prawa była znikoma, a strona podjęła działania które zapobiegają naruszeniom prawa.

Po analizie argumentów podniesionych przez stronę w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Prezes UOKiK wskazuje, iż argumenty te nie zasługują na uwzględnienie.

Prezes UOKiK w pierwszej kolejności zauważa, iż z akt sprawy jednoznacznie wynika, że strona postępowania przede wszystkim nie wywiązała się w sposób należyty z ciężących na niej obowiązków wynikających z art. 42 ustawy o opakowaniach. W toku prowadzonej kontroli inspektorzy reprezentujący Opolskiego WIIH stwierdzili, że strona w należącym do niej sklepie prowadziła sprzedaż detaliczną produktów w opakowaniach. Tym samym, zgodnie z przepisami prawa, strona zobowiązana była czynić zadość wymogom nakładanym na przedsiębiorców ustawą o gospodarce opakowaniami, a zatem powinna w miejscu sprzedaży co najmniej wywiesić informacje o opakowaniach i odpadach opakowaniowych w zakresie:

- 1) dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych;
- 2) właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi;
- 3) znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach produktów.

Podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne, poczynione w toku kontroli u przedsiębiorcy, stanowiące rzetelny materiał dowodowy zebrany przez Opolskiego WIIH. Ustalenia kontroli niezbitnie dowodzą, iż w momencie rozpoczęcia kontroli, tj. w dniu 13 lipca 2023 r. brak było informacji, które powinny znajdować się w miejscu sprzedaży, zgodnie z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Zatem, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie

wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) w drodze decyzji za popełniony delikt administracyjny.

We wniesionym odwołaniu skarżąca Spółka stwierdziła, że w jej ocenie waga naruszenia prawa była znikoma, zarzucając organowi pierwszej instancji wydanie decyzji z naruszeniem art. 189f Kpa. Poinformowała również, że przy ocenie wagi naruszenia prawa należy kierować się tym czy konkretne naruszenie prawa wywołało (lub mogło) wywołać skutki faktyczne i prawne w obszarze konkretnych dóbr prawnie chronionych i na ile skutki te są poważne w przypadku ich wystąpienia.

Rozpatrując odwołanie strony Prezes UOKiK zbadał podniesioną w nim kwestię odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189f Kpa. Przepis art. 189f § 1 pkt 1 Kpa wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Występują one wówczas, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa;
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniała cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Prezes UOKiK odnosząc się do argumentów zawartych w odwołaniu wskazuje, że przy ocenie wystąpienia przesłanki znikomej wagi naruszenia (art. 189f § 1 pkt 1 Kpa) należy brać pod uwagę całokształt okoliczności danego przypadku, zarówno o charakterze przedmiotowym (np. skutki naruszeń, skala tychże naruszeń), jak też podmiotowym (tzn. czy przypadek strony jest czynem zawinionym, a jeżeli tak to z jaką formą winy mamy do czynienia), przy czym istotne znaczenie należy przyznać skutkom naruszenia dóbr chronionych przez daną dziedzinę prawa administracyjnego.

W przedmiotowej sprawie strona nie wywiesiła w miejscu sprzedaży informacji, o których mowa w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Umieszczenie (wywieszenie) ww. informacji zależało jedynie od działania strony. Brak tychże informacji ma związek z ochroną środowiska, a co za tym idzie – zdrowia i interesu publicznego. Trudno zatem uznać, że waga naruszenia prawa jest znikoma. Zaznaczyć należy, że o nieznacznej czy też znikomej wadze naruszenia w przypadku przepisów ustawy o gospodarce opakowaniami można byłoby mówić w przypadku, gdyby wymagane prawem informacje przedstawiono w sposób niepełny lub niekompletny. Natomiast z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której brak byłoby jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa jak to miało miejsce w przypadku skarżącego podmiotu.

Prezes UOKiK akcentuje, że umieszczenie (wywieszenie) w miejscu sprzedaży odpowiedniej informacji dotyczącej gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, wskazanej w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, ma służyć konsumentom i poprzez to wpływać na ograniczenie ilości negatywnie oddziałujących na środowisko substancji stosowanych do wytwarzania opakowań oraz wytwarzanych odpadów opakowaniowych. Strona przyczyniła się do naruszenia prawa w sposób niezaprzeczalny, a naruszenie powstało ewidentnie z jej winy. Naruszenie będące udziałem strony wywołało poważne negatywne skutki w obszarze dóbr chronionych. Wyartykułować trzeba równocześnie, że chronionym dobrem jest w tym przypadku dobro wspólne, jakim jest środowisko naturalne – a celem ograniczenie negatywnego oddziaływania na elementy przyrodnicze poprzez właściwe eliminowanie, segregację opakowań i odpadów opakowaniowych. Wprowadzone zatem ustawą o gospodarce opakowaniami przepisy w zakresie gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, zgodnie z intencją ustawodawcy, są ukierunkowane na

ograniczenie wpływu na środowisko zbędnych wytworów działalności ludzkiej. Kwestia negatywnego wpływu na środowisko dotyczy także opakowań i odpadów powstałych z tych opakowań i nie budzi wątpliwości oraz jest oczywista.

Strona podkreślając znikomość naruszenia prawa twierdziła także, że obecnie konsumenci posiadają szeroką wiedzę na temat konieczności ochrony środowiska, posiadają wysoką świadomość w zakresie właściwej segregacji odpadów, a producenci często umieszczają na opakowaniach informację wskazującą do którego pojemnika na odpady należy wrzucać dane opakowanie. Na podstawie tych twierdzeń strona doszła do wniosku, że nawet przypadkowe nieumieszczenie przez przedsiębiorcę informacji wynikającej z art. 42 ustawy i gospodarce opakowaniami (w domyśle zaniechanie obowiązku) w niewielkim, znikomym stopniu może się przyczynić do nieprawidłowego postępowania z opakowaniami i ich odpadami przez konsumentów. Odnosząc się do powyższej argumentacji, Prezes UOKiK stwierdza, że niezależnie od wysoko rozwiniętej świadomości konsumenckiej oraz faktu, że konsumenci niewątpliwie są edukowani w zakresie chociażby należytego segregowania opakowań i odpadów, należy jasno wskazać, że przedsiębiorca miał obowiązek wywieszenia w miejscu sprzedaży informacji o dostępnych systemach zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych; właściwego postępowania z odpadami opakowaniowymi; znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach produktów, jak to wynika wprost z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Od obowiązku tego nie może się uchylić lub go umniejszać usprawiedliwiając się szeroką wiedzą, wysoką świadomością konsumentów.

Biorąc po uwagę brzmienie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, odstąpienie od wymierzenia kary może mieć miejsce, jeżeli obie przesłanki wynikające z tego przepisu zachodzą łącznie, a więc zarówno waga naruszenia prawa jest znikoma, jak również zachodzi okoliczność zaprzestania naruszania prawa. Przesądzenie o braku znikomości naruszenia prawa w okolicznościach niniejszej sprawy czyni niecelowym rozważanie w przedmiocie przesłanki zaprzestania naruszenia prawa. Niemniej jednak należy wskazać, że strona podjęła dobrowolne działania naprawcze i w wyniku kontroli umieściła w miejscu sprzedaży niezbędne informacje. Ww. przesłanki muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku kumulatywności tychże przesłanek, gdyż nie można uznać, że naruszenie prawa przez stronę postępowania było znikome. Warto wskazać w tym miejscu, że prezentowane powyżej stanowisko znajduje potwierdzenie także w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. III SA/Gd 160/21, w którym Sąd stwierdził: „by można było odstąpić w trybie art. 189f k.p.a. od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie”.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie organu drugiej instancji, w niniejszym przypadku brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, tzn. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, tj. obligujących ją do przekazania użytkownikom produktów w opakowaniach informacji o opakowaniach u odpadach opakowaniowych w zakresie: dostępnych systemów zwrotu, zbierania i recyklingu odpadów opakowaniowych; właściwego

postępowania z odpadami opakowaniowymi; oraz znaczenia oznaczeń stosowanych na opakowaniach – co najmniej przez wywieszenie odpowiedniej informacji w miejscu sprzedaży. Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki „zaprzestania naruszania prawa”, tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: „Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”). Charakter naruszeń, jakich dopuściła się Strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: „Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”).

W przedmiotowej sprawie przedsiębiorca wprowadził zaprzestął naruszenia, tj. umieścił w sklepie właściwe informacje, o których mowa w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, jednakże nie usunął tym samym skutków naruszenia prawa, albowiem zaistniałe naruszenie, stwierdzone w pierwszym dniu kontroli i udowodnione stronie nieodwracalnie pozbawiło pewną grupę użytkowników prawa do zapoznania się z informacjami w zakresie gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Mając powyższe na względzie, organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f Kpa.

W dalszej kolejności Prezes UOKiK odnosząc się do twierdzenia strony, że na moment wydania decyzji (w miesiącu wrześniu 2023 r.) nie istniało naruszenie obowiązku wynikającego z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, gdyż strona w toku kontroli, która miała miejsce w miesiącu lipcu 2023 r., umieściła w miejscu sprzedaży wymaganą informację, podkreśla, że okoliczność zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych nie oznacza, że strona jest zwolniona z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w trakcie (w chwili) kontroli. Postępowanie administracyjne zostało wszczęte w związku z ustaleniami kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do przedsiębiorcy. Ustalenia te zostały zawarte w Protokole kontroli (nr akt kontroli: NRU.8361.414.2023) i w sposób niebudzący wątpliwości wskazują na naruszenie art. 42 ustawy o opakowaniach. Sam przedsiębiorca w odwołaniu nie neguje ustaleń kontroli, a wskazuje na wyeliminowanie nieprawidłowości jeszcze w czasie kontroli. W niniejszej sprawie przedsiębiorcy udowodniono konkretne naruszenie, za które z mocy prawa ponosi konsekwencje w postaci wymierzonej administracyjnej kary pieniężnej, niezależnie od tego czy (jak twierdzi strona) uchybienie usunęła i na czas wydania decyzji organu brak było naruszenia prawa.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że przedsiębiorca miał możliwość i czas na wyeliminowanie naruszenia prawa jeszcze przed rozpoczęciem kontroli, gdyż 19 czerwca 2023 r. odebrał, wysłane przez Opolskiego WIIH „Zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli” z 15 czerwca 2023 r., zawierające przedmiotowy zakres kontroli: „Kontrola przestrzegania przepisów ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi”. W związku z tym, że kontrola rozpoczęła się

13 lipca 2023 r. (24 dni od odebrania zawiadomienia), Prezes UOKiK uznał, że strona pomimo, że znała zakres kontroli i miała wystarczająco dużo czasu na zapoznanie się z obowiązującymi przepisami prawa i uzupełnienie brakujących informacji, nie podjęła żadnych działań. Głównym obowiązkiem przedsiębiorcy jest znajomość obowiązujących przepisów prawa i prowadzenie działalności zgodnie z nimi. Skutkiem braku znajomości i nie stosowania przepisów jest nałożenie przez odpowiedni organ administracyjnej kary pieniężnej, jak w niniejszym przypadku.

Prezes UOKiK informuje przy tym, że art. 58 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów wobec których stwierdzono naruszenie m. in. wymagań określonych w art. 42 ww. ustawy. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Jak trafnie zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. III SA/Po 287/16: *„Istota odpowiedzialności administracyjnej sprowadza się do tego, że aby pociągnąć do niej określony podmiot konieczne jest zaistnienie wyłącznie dwóch zasadniczych przesłanek: po pierwsze, podmiot ten musi charakteryzować się cechami wyrażonymi w normie prawnej stanowiącej podstawę odpowiedzialności oraz po drugie, musi on wyczerpać określone w tej normie znamiona działania lub zaniechania lub znamiona tegoż zachowania muszą zostać wyczerpane przez inny podmiot – o ile norma prawna przypisuje zachowanie innego podmiotu lub skutek tego zachowania wspomnianemu podmiotowi administrowanemu (delikt administracyjny). Zaistnienie powyższych przesłanek jest co do zasady wystarczające, aby podmiot administrowany poniósł z tytułu popełnionego deliktu administracyjnego ujemne konsekwencje (sankcję administracyjną)”. Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie przez właściwą jednostkę administracji publicznej nieprzestrzegania przez określony podmiot (administrowany), nałożonych prawem obowiązków. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, czy działania naprawcze podjęte w efekcie ustaleń kontroli, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa.*

Analizując akta przedmiotowej sprawy Prezes UOKiK zauważył, że Opolski WIIH ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnił i ocenił wszystkie przesłanki zawarte w art. 189d Kpa, czemu dał wyraz w treści decyzji (na stronie 3 i 4). Prezes UOKiK oceniając wagę i okoliczności naruszenia prawa, w szczególności potrzebę ochrony życia lub zdrowia, ochrony ważnego interesu publicznego oraz czas trwania tego naruszenia – zgadza się z oceną organu pierwszej instancji, która wskazuje, że strona nie wypełniając obowiązków wynikających z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami pozbawiła użytkowników, konsumentów informacji o materiałach z jakich były wykonane opakowania nabywanych produktów, co mogło skutkować nieprawidłowym postępowaniem z opakowaniami i odpadami opakowaniowymi przez konsumentów. Co więcej, słuszne jest stwierdzenie Opolskiego WIIH, które wskazuje, że brak wiedzy o oznaczeniach na opakowaniach i postępowania ze zużytymi opakowaniami mógł negatywnie wpłynąć na prawidłową segregację odpadów, a przez to na środowisko a tym samym na zdrowie i interes publiczny. Prezes UOKiK pragnie zauważyć, że strona w całości nie wypełniła obowiązku nałożonego na nią zapisem art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, a tym samym w pełni przyczyniła się do powstania naruszenia. Umieszczenie wymaganych przepisami ww. ustawy informacji, o których mowa w art. 42 ww. ustawy jest obligatoryjne dla wszystkich przedsiębiorców, których działalność gospodarcza (hurtowa lub detaliczna) obejmuje sprzedaż produktów w opakowaniach. Brak zamieszczonych przez przedsiębiorcę wymaganych prawem informacji w sposób oczywisty naruszał prawo, ponadto utrudniał bądź uniemożliwiał użytkownikom, konsumentom właściwe postępowanie z opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Ponadto, organ drugiej instancji zauważył, że strona nie była wcześniej karana za niewypełnienie obowiązków wynikających z art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami, jak również, że strona podjęła

działania naprawcze i brakujące informacje zostały wywieszone w miejscu ogólnodostępnym dla konsumentów, co zostało uwzględnione na korzyść strony przy miarkowaniu wysokości kary pieniężnej. Należy zaznaczyć również, że wysokość kary pieniężnej jaka może zostać nałożona na przedsiębiorcę, zgodnie z art. 57 ust. 4 ustawy o gospodarce opakowaniami, za niedopełnienie obowiązku wynikającego z art. 42 tejże ustawy może wynosić od 500 zł do 20 000 zł. Opolski WIIH prawidłowo przeanalizował przesłanki wymiaru kary określone w art. 189d Kpa, wymierzając stronie karę pieniężną w wysokości 1 000 zł, a więc w wysokości dolnej granicy jej zakresu.

W dalszej kolejności Prezes UOKiK stwierdza, że naruszenie przepisów, bezspornie udowodnione stronie, było wynikiem nieusprawiedliwionego zaniechania przedsiębiorcy i to powstałego w sytuacji jego pełnej wiedzy na temat obowiązujących przepisów prawa w naruszonym zakresie. Ponadto, w ocenie Prezesa UOKiK znamienne jest to, że przedsiębiorca został poinformowany o zamiarze wszczęcia kontroli w dniu 19 czerwca 2023 r., a więc ponad 3 tygodnie przed jej rozpoczęciem. W ocenie organu drugiej instancji przedsiębiorca miał odpowiednio dużo czasu, aby przygotować się do kontroli poprzez usunięcie nieprawidłowości. Pomimo tego kontrola wykazała, że przedsiębiorca nie wywiesił w miejscu prowadzonej sprzedaży stosownej informacji, o której mowa w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Można przypuszczać, że gdyby kontrola organu nie odbyła się, strona mogłaby w dalszym ciągu naruszać obowiązujące przepisy prawne, natomiast skutki tego naruszenia byłyby w dalszym ciągu odczuwalne dla konsumentów, użytkowników. Prezes zauważa przy tym, że strona reprezentuje dużą sieć handlową mającą dostęp do wyspecjalizowanej kadry doradczej i prawnej, ma możliwość przeprowadzania rozmaitych szkoleń dla pracowników; tym samym miała szerokie możliwości wypełniania obowiązków ustawowych, a dodatkowo jako profesjonalista w branży powinna mieć ich świadomość.

Reasumując, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że brak jest podstaw do uchylenia decyzji, a podjęta przez Opolskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której wymierzył ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) za niewykonanie obowiązków określonych w art. 42 ustawy o gospodarce opakowaniami. Tym samym decyzja Nr 91/2023 Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 28 września 2023 r. (znak: NRU.8361.414.2022) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Zgodnie z art. 58 ust. 4 i 5 ustawy o gospodarce opakowaniami, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek Opolskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

POUCZENIE

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), art. 58 ust. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1658).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xx]
2. Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a